

виждатъ като на дланъ кжщитѣ и дворищата по двата дола. На нѣколко крачки пѣкъ задъ камѣка започваше и се ширѣше обширниятъ дворъ на Бѣльовци. Това е цѣла държава, обгънала въ лесъ отъ овошки, и всрѣдъ тѣхъ сж разхвърлени въ живописна безредица: две кжщи — стара и нова, кошари, плѣвница, гумно, нѣколко малки постройки, хамбаръ и навесъ до него. Подъ навеса, покритъ съ брезента, се мждрѣше лекъ, елегантенъ кабриолетъ.

Цѣлото разстояние Златка можеше да го измине за нѣкакви 8—10 минути, но сега ѝ се струваше, че бѣ нѣкжде край свѣта. Тя бързаше къмъ дома, като че войнишката команда е вече пристигнала въ селото, че е вече у тѣхъ и тършува.

— Мечката като дойде у съседитѣ, тя ще дойде и у насъ, — мислѣше си Златка.

Кметътъ по завистъ или отъ нѣкаква стара вражда, отъ началото на войната та и до сега, за изземане започваше всѣкога отъ Насковитѣ хамбари и кошари. Той и сега нѣмаше да ги остави.

— Нека, — говорѣше си Златка, изпъвайки стрѣмната пжтека. Хамбарътъ е изгребанъ. И мишките го напуснаха.

Златка бѣ 37—38 годишна жена, срѣденъ бой, хубава, здрава и стройна. Въ кафявитѣ очи винаги свѣтѣше приветливъ погледъ, който не се измѣняше дори когато биваше ядосана. Подвижна

и работна като хала, тя бѣ и природно духовита. Умѣеше да посрещне, да изпрати и съветъ да даде. Понѣкога духовититѣ ѝ шеги избиваха въ ядовити сарказми. Тогава гласътъ ѝ ставаше нѣкакъ задорнишки и властенъ. Родена и израснала въ една голѣма — надъ 50 души — родова задруга, дето се е слушала абсолютната воля на единъ старъ чичо (братъ на дѣда ѝ), заедно съ природно здравъ умъ, Златка бѣ наследила и една властна воля, която се налагаше съ обаяние и сила на всички въ мжжовото ѝ семейство. Девери, етърви, деца . . . всичко се подчиняваше на Златка. Обикновено най-строга бѣ тя къмъ дѣщеритѣ си, за да се досѣщатъ и етървитѣ. Дори и свекрѣвата, още въ първата година бѣ признала тая мощъ и драговолно ѝ бѣ отстъпила първенството въ домуването. Въ тия усилни години, когато войната бѣ задигнала и мжжъ и девери на фронта, и стопанството чакаше на желѣзна воля и разпоредителенъ умъ, Златка бѣ твърде на мѣстото си. Тя притежаваше и едното и другото. Съ воловетѣ имаше ратай, съ овцитѣ — овчаръ. Градини, ниви, кжща, добитъкъ — всичко бѣ подъ будното ѝ око. Това лѣто тя очакваше да паднатъ само отъ нивитѣ най-малко 150 кръстци. А за приближането на тая храна, сѣно и слама, тя бѣ отдѣлила на време три голѣми вретѣща съ жито, което да се смели преди да почне коситба